

af 24de April 1868 opfyldte. Jeg betvivler ingenlunde, at den høitærede Indenrigsministers Opfattelse af Forholdet imellem Finantsloven og andre Bevillingslove og af Forholdet imellem Finantsministeren og de andre Ministre nu er den samme som tidligere, og at den høitagtede Indenrigsminister har medtaget den finantsielt traditionelle Forstaaelse af dette Spørgsmaal til sin nuværende Plads. Jeg har ingen Grund til at tro, at hans Forandring af Stilling skulde have bragt ham til en forandret Betragtning af det nævnte i mine Tanker meget tvivlsomme og med fuld Berettigelse af Forskjellige paa forskjellig Maade opfattede Spørgsmaal. Jeg har saa meget mindre Grund til at tro, at den nuværende Indenrigsminister ikke fremdeles fuldstændig skulde beklende sig den Opfattelse af Forholdet, som han tidligere har gjort gjældende som Finantsminister, som han jo selv i en af de forskjellige Skrivelser, der foreligge trykte som Bilag til Betænkningen over Finantslovsforslaget, har udtalt sin Veflagelse over, at han har maattet opgive Anslet om at fremme disse Jernbaneforetagender kraftigere, og har maattet opgive det paa Grund af hans Kollega Finantsministerens bestemte Modstand. Der foreligger endvidere Udtryk af Indenrigsministeren i en anden Skrivelse, som desto værre forekomme mig temmelig utvovlsomt at vise, at den høitærede Indenrigsminister ikke anser sig bemyndiget til at afslutte nogen Kontrakt om de nye Jernbaneanlæg, førend en Bevilling til disse Anlæg er givet paa Finantsloven. Jeg kan ikke finde den sidstomtalte Skrivelse i dette Dieblif, men jeg tror ikke, at jeg tager feil, naar jeg gjentager, at den høitærede Indenrigsminister deri skriftlig har udtalt, at han vilde anse en Bevilling i Finantsloven for 1871—72 for at være fornøden for i det nævnte Finantsaar at kunne tage fat paa det omhandlede Arbejde. Men selv om jeg maatte feile heri, saa feiler jeg ialfald ikke i — da jeg staar med den paagjældende Skrivelse her i min Haand —, at den høitærede Finantsminister, hvis Overvægt i den Slags Spørgsmaal jo maa antages for at være givet, har udtalt — Uttringen findes i den af mig tidligere citerede Skrivelse til Folke-

thingets Udvalg Sp. 173—174 i Tillæg B —, at hans Tanke først er i den næste ordentlige Rigsdagssamling at forelægge Rigsdagen Forslag til at tilveiebringe de Midler, som ere nødvendige til de omhandlede Jernbaneanlæg. Det Spørgsmaal, som jeg her efter vil rette til den høitærede Indenrigsminister, er derfor dette: „Anser den høitærede Indenrigsminister sig for berettiget til at afslutte Kontrakt om Anlægget af den jydskke Syd- og Vestbane, førend Finantsloven for 1872—73 er vedtagen?“ Jeg haaber at modtage et ligesaa bestemt og klart Svar paa dette Spørgsmaal, som jeg tror, at Spørgsmaalet selv er fremsat bestemt og klart. Dette Svar vil for mig være af afgjørende Betydning, naar jeg skal overveje, om jeg maa se mig nødsaget til at stille Vædringsforslag angaaende det omhandlede Punkt her i dette Thing, og da hvilke Forslag, som jeg i alt Fald haaber eventuelt ville finde tilstrækkelig Tilslutning i dette Thing i Betragtning af den Velvillie, hvormed selve Loven af 24de April 1868, til hvis nødvendige Gjennemførelse det i mine Tanker hører Mere, end hvad det foreliggende Finantslovsforslag byder, i sin Tid blev modtagen ogsaa i dette Thing.

Jeg vender mig nu dernæst til den høitærede Finantsminister. Jeg skal erkjende, at den høitærede Finantsminister med den samme Styrke som den høitærede Indenrigsminister har afvist Tanken om, at nogen af de høitærede Ministre skulde have tilfigtet at ville sidde. Budet i Loven af 24de April 1868 overhørig. Jeg skal som sagt gjøre denne Indrømmelse til de høitærede Ministre, og jeg skal erkjende, at ogsaa en Uttring, som vi hørte igaar af den høitærede Finantsminister, gif ganske i den samme Retning. Jeg maa imidlertid tilstaa, at jeg dog ikke kan føle mig fuldt beroliget herved. For det Første er det jo nemlig et Spørgsmaal, om Evnen vil svare til Villien, og jeg tror nu allerede ved det, som jeg hidtil har anført, at have bevist, at, dersom Regjeringen modsætter sig at modtage andre Bevillinger til de omhandlede Jernbaneanlæg end dem, der for Dieblifket foreligge, saa vil Evnen, endogsaa med Anvendelse af al Kraft, ikke kunne strække til at saa Loven